

си. Въображеніето ви води вы въ заблужденіе. Днесъ гледамъ азъ съ васъ ся обхождатъ като съ пріятелѣ; а колкото за въ бѣдѣ азъ не разбирамъ защо да не ще си трѣгните отъ тука покровителствованы отъ честитъ съпругъ? Колкото за мене, азъ ще ви бѣдѣ признателенъ догдѣ бѣдѣ живѣ за любовтъ ви; но казвамъ ви пакъ че имамъ длъжности, и за туй нито щѣ, нито могѣ да ся ожениѣ.

Но тя ми изгледа и мя попыта: нито и за г-жѣ Маргаритѣ ли?

— Не разбирамъ, отговорихъ, що има да прави тука г-жа Маргарита.

Тогазъ тя ввѣри назадъ съ лѣвѣтъ си рѣжѣ косѣтъ си която покрываше лицето ѝ, и съ десѣтъ като посачаше съ прѣстъ заплашително,

— Ты ѣ обыкновенъ, ми каза съсъ сипкавъ гласъ, или по-добрѣ обыкновенъ въното ѝ (зесѣтъ ѝ); но нѣма да тя слѣти.

— Господже Елѣнъ! ѝ рекохъ.....

— А! извика; ты си безуменъ ако мислишь че ще излѣжешъ женѣ която тя е обыкновенъ! разбирамъ най-добрѣ плановѣ ти. Освѣтъ това знаѣтъ ты кой си. . . . . не бѣхъ далечъ когато г-жа Порое откры тайнѣтъ ти на г-жѣ Ларокъ.

— Какъ! съгледателствувате ли?

— Не щѣ да знамъ за укоруѣ ти. . . . . ще си отмѣстѣ. . . и скоро. Наистинѣ много си способенъ, г. Хампсей, и честитѣ ти. . . . чудесно прѣстави ролятъ на некорыстолюбивѣ